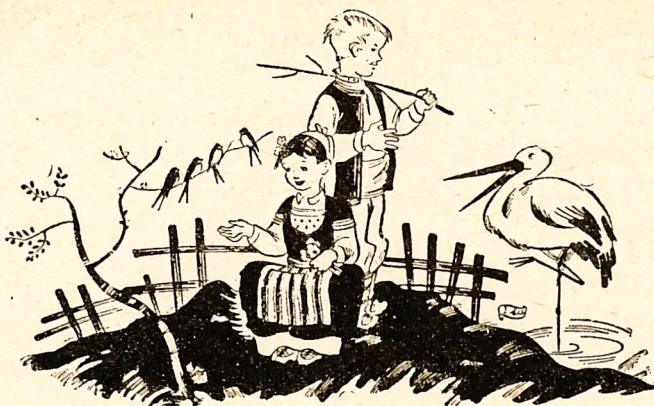

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

Засмѣ се Слънчо въ небосвода —
земята съ топла дланъ погали.
Мъглитѣ влажни се стопиха,
замлъкнаха и люти хали.

Южнякътъ лѣхна отъ морето —
зачука весело капчука.
Ледътъ въ рѣкитѣ и блатата
започна бързо да се пука.

Безброй поточета пѣнливи
запѣха въ горскитѣ долчета,
и цвѣтни пѣпчици налѣха
въ градини плоднитѣ дръвчета.

Навредъ се носи лека пара
и грѣятъ ведри небесата.
Хей иде, иде китна пролѣтъ,
и тупкатъ радостно сърдцата!

Георги Костакевъ

ПРОЛѢТНИ ГОСТИ

— Ето, ето, майко,
щъркелитѣ идатъ!
Старото си гнѣздо
идатъ пакъ да видятъ

Че сега е пролѣтъ,
слънцето препича,
и навънъ въ зелено
кърътъ се облича.

Цѣла зима бѣха
въвъ страна, кждето
всѣкога е топло,
всѣкога е лѣто.

А сега при нази
пролѣтъ ги изпрати —
старитѣ другари,
гоститѣ крилати.

Йорданъ Русковъ